

med Hensyn til Smitstoffers Farlighed, skal vel anvendes som Forsvar for et sligt Forslag, men for mig staar det Hensyn højere, der er at tage til Individets Selvbestedelsesret, ogsaa og ikke mindst med Hensyn til den Del af Mennesket, der skal tilintetgøres ved Opløsning paa en eller anden Maade. Jeg er, som sagt, imod Bestemmelsen af den Grund, at den indskrænker Individets Selvbestedelsesret, og jeg tror ikke, at der er nogen tvivlende Grund for Samfundet til at fratage Individet denne Ret, ej heller, naar det maatte dø af Kolera eller Pestsyge.

Lewinsky: Det foreliggende lille Lovforslag ændrer jo kun i meget ringe Grad Loven af 1892. Det forekommer mig, at man her har været meget beskeden i Retning af Fremskridt. Den højtærede Justitsminister udtalte ved Forelæggelsen af Lovforslaget, at Folk kun meget sjældent gik til at oprette Testamente, men jeg tror, at den her foreslaaede Form, en skriftlig Villiestilkendegivelse, underskrevet af 2 Vidner eller med Tilkaldelse af notarius publicus, vil vise sig at blive lige saa sjælden, idet Folk ville have akkurat den samme Modvillie mod dette. Jeg kunde ønske, at man var gaaet betydelig videre, ja, jeg kunde i Grunden have ønsket, at man var gaaet saa vidt som til fuldstændig at slette § 2 af Loven om Ligbrænding. For mig staar det nemlig saaledes, at Staten, Samfundet i Almindelighed ingen Interesse har i at tage Bestemmelse om, hvorvidt Mennesker skulle brændes eller begraves. Det maa være noget, som fuldstændig kan overlades til de efterlevende, til Borgerne i Almindelighed; men jeg ser ikke rettere, end at her tager man fra Statens Side bestemt Standpunkt for den ene Form, Jordfæstelse, idet man for at foretage Ligbrænding forlanger, at der skal afgives en skriftlig vidnefast Erklæring om, at man vil brændes, hvorimod der for almindelig Begravelse intet forlanges. Jeg kunde derfor ønske, at man var gaaet betydelig videre end Forslaget, i alt Fald saa vidt som de Ændringer, der bleve stillede i det andet Ting fra mine Partifællers Side.

Ogsaa med Hensyn til den Ændring, der foreslaas indsat i § 6, kunde jeg ønske, at man var gaaet noget videre; thi jeg kan ikke indse, at denne Bestemmelse, hvorefter Justitsministeren kan bestemme, at Lig af kolera- og pestsyge Personer skulle underkastes Ligbrænding, i og for sig kan faa nogen synderlig stor Betydning, saa længe Ligbrænding ikke bliver mere al-

mindelig, og man i Virkeligheden ikke har Anstalter, hvor saadanne Lig kunne brændes. Her i Landet findes saadanne Anstalter, saa vidt jeg ved, ikke andre Steder end i København, og indtræder der Tilfælde af Kolera andre Steder, kan jeg ikke tænke mig, at Liget skulde føres gennem hele Landet til København. Det vil altsaa kun være her i København, at det vil kunne ske, og faa vi en virkelig Koleraepidemi, vil den nuværende Anstalt jo aldeles ikke kunne overtage at brænde alle de Lig, der kunde være Tale om. Denne Bestemmelse vil altsaa vistnok ikke kunne faa synderlig Betydning, uden at selve Adgangen til Ligbrænding blev gjort lettere og derved Brugen af Ligbrænding mere almindelig. Jeg kan derfor ikke indse, at Loven i saa Henseende indeholder noget synderligt Fremskridt.

Med Hensyn til Børn er der naturligvis et Fremskridt, men jeg vil dog sige, at den Bestemmelse, at et Barn over 15 Aar skal være medbestemmende, kan jeg i Grunden daarlige tænke mig ført ud i det praktiske Liv. Kan man i Grunden tænke sig, at Forældre ville spørge deres Barn: Vil du brændes eller vil du begraves, naar du dør? Det synes mig aldeles utænkeligt. Saa længe Barnet er rask, tænke Forældrene ikke paa, at Barnet skal dø, og bliver Barnet sygt, vil man endnu daarliger kunne tænke sig, at de ville henvende sig til Barnet og spørge det om, hvorledes dets Lig skal bringes ud af Verden. Saa længe Forældrene have Forsørgelsespligt overfor Børnene, synes jeg, at de selv maa kunne tage Bestemmelse om denne Sag, heller ikke paa det Punkt synes jeg derfor, at Lovforslaget er tilfredsstillende.

Justitsministeren (Zahle): Til det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Matzen) skal jeg tillade mig at bemærke, at det forekommer mig, at det ærede Medlem, som formodentlig — jeg formoder det efter de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte — ønsker at blive begravet efter sin Død, maa give os andre, hvis Følelse foreskriver os et andet Ønske, nemlig at blive brændt efter vor Død, den samme Ret, som han kræver for sig selv. Hvis vi — der jo nu ere mange her i Landet — som ønske vort Lig brændt, og som ikke uden Afsky kunne tænke paa, at det skulde graves ned i Jorden, vilde sige til vore Medborgere, som ønske at blive begravede, som det er den almindelige Skik endnu og har været